

„To je teda něco! Vezmi ho do kuchyně,“ navrhl tatínek a zavolal nahoru po schodech: „Tome, pojď dolů, to musíš vidět!“

Emin mladší bráška Tom se hnál dolů a zdolával vždy dva schody najednou. Hluk koťátko vyděsil, takže se znovu zavrtało hluboko do bezpečí Eminy bundy.

„Co je to, tati?“

Ema si rozepnula bundu a opatrně vytáhla vystrašené zvířátko ven.

„Jé, to je opravdové koťátko? Je tak malinké... a špinavé,“ řekl Tom a natáhl k němu ruku. Koťátko se odtáhlo.

„Pojďte honem do kuchyně, vy dva. Najdeme nějaký starý ručník, ať ho máme do čeho zabalit.“

„Je to kočička, tati. V autě jsem přemýšlela o jméně a chtěla bych jí zatím říkat Micka.“

„To je hezké jméno pro kočku.“

Tatínek položil na kuchyňský stůl nadýchaný ručník. Ema do něj kotě opatrně zabalila a položila si ho na klín. Micka zamrkala a bojácně se rozhlížela po místnosti. Vtom vešla do kuchyně maminka obtěžkaná taškami.

„Aha, takže už jste se s naším malým nalezencem seznámili,“ řekla. „Volala jsem do útulku, ale teď o Vánocích nám nemůžou pomoci, takže si ji tu budeme muset pár dní nechat.“

„Když jsem byl kluk, měl jsem kocoura,“ zavzpomínal s úsměvem tatínek. „Jmenoval